

Θλιμμένη νυχτιά

Μεσ' τη νυχτιά
 ο γκιώνης τραγουδούσε
 και μεσ' τη σιγαλιά την απαλή
 η καρδιά σιγοθρηνούσε.

Κι' ήτανε το κλάμα της
 πικρό και πονεμένο
 γιατί πονούσε μέσα της
 πλασματάκι αγαπημένο.

X X X

Ένας μεθυσμένος ξέσπαζε σε αλλόκοτες κραυγές.
 Σπαρταρούσε αλογάριαστα σαν κωμικό μπαίγνιο, άξιο
 γέλιου μα και συμπάθειας.
 Και συ γελούσες.
 Μεθυσμένη κι η δική μου ψυχή
 σπαρταρούσε μελαγχολικά μέσα απ' τον πόνο και
 το μαρτύριό της.
 Και συ έφευγες γιατί φοβόσουν το μεθυσμένο.

.....
 Καληνύχτα.

Άδολα αγνά και σιγαλά ξέφυγε απ' τα δικά σου
 χείλη για να φυτρώσει ζωντανόνεκρη στη δική μου
 καρδιά.

Τελευταία νύχτα
 στο

8/9/46.